

"נודע ביהודה" (מהדורא תניינא, אבן העזר סימן קנ) :

"ובאמת חרה לי עליו וביותר על השואלים כי דבר זה לגדולי הרבנים מגיע להשיב בדבר חמור ולקצת פוסקים נחשב דבר שבערוה ומה לצעירי השנים וזה זמן מועט שיצאו מבית רבם ואם כי הם חריפים גדולים להכניס ראש בזה וטוב להם לבלות זמן בלימוד ש"ס ופוסקים כי אחר מח"כ עדיין לא פסלת לך ארבעה טורים וטוב לך ליגע ביגיעה רבה לחזור על מה שלמדת וגם ללמוד אשר לא למדת בש"ס וטורים ואחרונים.

בראותי הדברים הזרים הללו הוספתי חרון אף יותר ויותר. וראה כמה גבר אצלך הילדות והשחרות וכוספך לקפוץ להורות להבילך בהבל הבליים כאלו ואין הדברים כדאי להשיב עליהם כלל וראוי אתה לגעור בך בגערה עבור זה..."

"פתחי תשובה" (אה"ע סי' י"ז ס"ק ק"מ, ויו"ד סי' צ"ט סק"ה בשם שו"ת צמח צדק (הקדמון) סי' מ'): :

"דחכם מורה הוראה בעיני כרב נחמן ורב שילא בדורם, שכדאי המה לסמוך על הוראתם וכו', אבל זה לא שאל אלא ללמדן היודע ספר אבל לא נהירין ליה שבילי דהוראה אע"פ שהוא מוסמך, **מה זו סמיכה? הכל יודעין שאין דינים כאלו מסורין לכל** כשאר דיני איסור והיתר בשר בחלב ונטלי"פ".

הגר"א שפירא (מאמר "אל תפגעו בחברון" קובץ "ארץ חמדה" שנת תשנ"ד) :

"בתקופה האחרונה ראינו הופעות פומביות של המלבישים עצמם איצטלא דרבנן ופוסקים בעניינים חמורי עולם וגורמים בכך תקלות חמורות. ועל עניין זה דיברתי כמה פעמים בכינוסי דיינים והגדרתי אנשים אלו כנמושות ונמוכי דעת שאינם מסוגלים לשיקול דעת אמיתי של תורה ומכשילים את הרבים בהוראות מסוכנות, ולפעמים עד פיקוח נפש.

כשהיה העולם כתיקונו ידע כל ת"ח ורב את מגבלותיו שפלוני מסוגל לפסוק בעניינים של חלק א' מיו"ד, ועל ס"ת ומקוה למשל יהסס ולא יפסוק ללא התייעצות עם גדולי תורה, וכ"ש בכשרות גיטין וקידושין שדורשים דרגה גבוהה יותר של כושר הוראה.

ובשאלה של עגונה אפילו רב חשוב נמנע מלפסוק מבלי לשאול את רבותיו גדולי הדור המוסמכים. ובעניינים של כלל ישראל רב רגיל, או ראש ישיבה שלא מפורסם ששולט בכל חדרי תורה ומוסמך לפסוק הוראת בכל מקצועות התורה לא היה עולה על דעתו לגלות ברבים את חוות דעתו להלכה ולמעשה.

הערבוביה הזאת של הדיוטות המכתירים את עצמם בכתר של תורה הם פרצה נוראה במעמדה של תורה. **ומכ"ש חוצפא של ת"ח קטן שלמד כמה שנים בישיבה מעיז בנפשו להתווכח ולחוות דעה בעניינים אלו**".

הנ"ל (מכתבו לפרופ' אליאב שוחטמן הנדפס בספר "ויעמידה ליעקב לחוק" ולאחר מכן בספר "מורשה" עמ' קכז) :

"ברור, שמי שלא יכול לפסוק בשאלות חמורות בכל ד' חלקי השולחן ערוך, ופסקיו מקובלים בישראל, אינו יכול לפסוק פסקים בעניינים של כלל ישראל, שהם קשים ומורכבים הרבה יותר" [והפנה ל'דרשות המהר"ל', דרוש על התורה, עמ' מ'].

הנ"ל (פסק ההלכה "תשובה לחייל ולשוטר", מנחם אב תשס"ה) :

"רק גדולי תלמידי החכמים שבדור שבכוחם לפסוק בשאלות חמורות בכל חלקי התורה, ופסקיהם מקובלים בישראל, ראויים לפסוק בשאלות אלה הנוגעים לכלל ישראל. כל מי שלא הגיע למדרגה זו עליו להמנע מלפסוק בעניינים אלו, ואם בכל זאת מורה הלכה - כבר קרא עליו **הרמב"ם** (פ"ה מת"ת ה"ד)" (והביא את דברי הרמב"ם שם).